

Repertoriumnummer 2013/ 6783
Datum van uitspraak 4 september 2013
Rolnummer

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Kopie - art. 75z Ger. W.
Vrij van expeditierecht
art. 280 2^e Weth. reg.

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Rechtsmiddelen

--

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

achtste kamer
burgerlijke zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

2013/AR/88

VLAAMSE OVERHEID DEPARTEMENT R.W.O.,

met burelen gevestigd te 1210 Brussel, Koning Albert II-laan 19b12

- appellante
- vertegenwoordigd door meester loco meester
advocaat te

tegen de beschikking van de beslagrechter van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren van 8.11.2012, gekend onder het rolnummer AR

tegen:

wonende te

- geïntimeerde
- vertegenwoordigd door meester advocaat te

* * * * *

1. Wat voorafging

1.1. Bij vonnis van de correctionele rechtbank te Tongeren van 23.02.1996 werd onder meer veroordeeld tot herstel van de plaats in de vorige toestand, zijnde een autoherstelplaats van 15m x 12m x 5m, binnen de termijn van zes maanden en dit onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 toenmalige Belgische franken per dag vertraging in het volledige herstel van de plaats in de vorige staat te rekenen vanaf het verstrijken van de hersteltermijn van zes maanden, met een maximum van 600.000 toenmalige Belgische franken.

Tegen dit vonnis werd hoger beroep aangetekend en voormeld vonnis werd grotendeels bevestigd bij arrest van dit hof van 19.09.1996, waarbij de datum van de geïncrimineerde periode verbeterd werd en waarbij beslist werd dat de voormelde termijn van 6 maanden inging na het in kracht van gewijsde gaan van het arrest.

Op 10.02.1998 werd op verzoek van de gemachtigde ambtenaar van de Afdeling Ruimtelijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen voor de provincie overgegaan tot betekening van de uitvoerbare uitgifte van het arrest met bevel tot betaling van de beweerd verbeurde dwangsommen vanaf 10.02.1998.

Op 26.08.1998 werd een nieuw bevel tot betalen betekend.

Op 22.12.1998 werd een herhaald bevel betekend om over te gaan tot betaling van de beweerd verbeurde dwangsommen voor de periode 26.08.1998-26.11.1998 en werd op een tweetal roerende goederen uitvoerend beslag gelegd.

tekende tegen dit beslag verzet aan, dat werd afgewezen bij beschikking van de beslagrechter d.d. 18.11.1999 en ook het hoger beroep tegen voormelde beschikking werd afgewezen bij arrest van dit hof dd. 27.03.2001.

Rond die periode diende
in.

ook een regularisatieaanvraag

Op 05.05.1999 werd een herhaald bevel tot betalen betekend voor de beweerd verbeurde dwangsommen voor de periode 26.08.1998 tot en met 26.11.1998 alsook een bevel om over te gaan tot betaling van de beweerd verbeurde dwangsommen voor de periode 27.11.1998 tot en met 23.12.1998, voor een totaalbedrag van 600.000 toenmalige Belgische franken.

Op 19.05.1999 werd door de gemachtigde ambtenaar overgegaan tot betekening aan de heer Du Bois ten einde hem in kennis te stellen dat het bestuur na het verstrijken van een termijn van zes maanden zou overgaan tot de ambtshalve uitvoering van het arrest van dit hof d.d. 19.09.1996.

Op 05.07.2001 ging over tot dagvaarding van de Vlaamse Overheid en van om te verschijnen voor de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren ten einde hen gebod op te leggen een beslissing inzake vergelijk te treffen, de regularisatieaanvraag inzake de werkplaats te beantwoorden alsmede de voorwaarden te bepalen onder verbeurte van een dwangsom.

Op 16.11.2001 werd een nieuw herhaald bevel betekend aan om over te gaan tot betaling van de verschuldigde dwangsommen en er werd beslag gelegd op een aantal roerende goederen.

Op 21.12.2001 werd door verzet aangetekend tegen dit uitvoerend beslag.

Inmiddels kwam op 25.06.2003 een vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren tussen, waarbij de vordering van onontvankelijk verklaard werd wegens gebrek aan rechtmatig belang, nu er een definitieve gerechtelijke beslissing tot afbraak was tussengekomen.

Op 07.04.2011 werd een bevel tot betalen betekend voor de beweerd verbeurde dwangsommen voor de periode 02.12.2010 – 31.03.2011.

Op 28.11.2011 werd nogmaals een bevel tot betalen betekend voor de beweerd verbeurde dwangsommen voor de periode 28.07.2011 tot en met 24.11.2011.

Op 20.12.2011 werd door de Stedenbouwkundig Inspecteur van de Afdeling Ruimtellijke Ordening, Huisvesting en Monumenten en Landschappen krachtens de uitgifte van het arrest van dit hof d.d. 19.09.1996 uitvoerend beslag gelegd op een aantal roerende goederen voor een beweerd door verschuldigd bedrag in hoofdsom van 14.874 euro.

Op 12.01.2012 ging over tot dagvaarding van de Stedenbouwkundig Inspecteur en de gerechtsdeurwaarder om te verschijnen voor de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren, waarbij verzet werd aangetekend tegen de verkoop van de in beslag genomen goederen.

hield voor dat de invordering van de beweerd verbeurde dwangsommen gesteund was op de betekening van het arrest van dit hof van 19.09.1996, terwijl ten eerste dit arrest zich beperkte tot het bevestigen van het bestreden vonnis, mits een paar aanpassingen en ten tweede het kwestieuze vonnis nimmer betekend werd.

Hij vorderde de opheffing van het gelegde beslag en de veroordeling van de Stedenbouwkundig Inspecteur in betaling van een schadevergoeding van 2.500 euro en tot de gedingkosten.

1.2. De Stedenbouwkundig Inspecteur hield voor dat op 19.09.1996 door het hof veroordeeld werd tot herstel in de vorige toestand onder verbeurte van een dwangsom.

Op 10.02.1998 werd overgegaan tot betekening van de uitvoerbare uitgifte van het arrest met bevel over te gaan tot betaling van de opgelegde dwangsommen.

Volgens de Stedenbouwkundig Inspecteur is het hof van beroep de dwangsomrechter, nu het hof een verbetering aanbracht m.b.t. de aanvang van de geïncrimineerde periode alsook de aanvang van de opgelegde hersteltermijn wijzigde.

1.3. hield ook voor dat er verjaring was ingetreden.

Hij hield voor dat enkel het arrest van 19.09.1996 betekend werd en niet het bestreden vonnis van 23.02.1996, zodat niet alleen de dwangsommen niet verschuldigd waren doch ook de vordering inmiddels verjaard was.

Volgens werd pas overgegaan tot betekening van het correctionele vonnis van 23.02.1996 op 07.02.2013, zijnde na het tussenkomen van de bestreden beschikking van de eerste rechter.

Hij wees erop dat de vordering geput uit het vonnis van 23.02.1996 bij toepassing van de wet van 10 juni 1998 verjaard was op 27.07.2008.

Hij wees erop dat de verjaring van de herstelmaatregel een aanvang nam vanaf het verstrijken van de termijn van 6 maanden, zijnde vanaf 04.04.1997.

Hij wees erop dat de actio judicati uit het arrest van dit hof van 19.09.1996, betekend op 10.02.1998, verjaard was op 19.05.2009 ingevolge betekening op 19.05.1999.

Hij hield voor dat geen rekening kon worden gehouden met de betekeningen inzake de dwangsommen voor de berekening van de 10-jarige termijn.

1.4. Volgens de Stedenbouwkundig Inspecteur beschikte hij over een zakelijke rechtsvordering, namelijk het recht over te gaan tot sloping van de autoherstelplaats en bedroeg de verjaringstermijn derhalve 30 jaar.

Volgens hem was de dwangsom die tevens aan de verplichting tot sloping kleefde als gevolg van zijn accessoriumkarakter ook van zakenrechtelijke aard.

Volgens de Stedenbouwkundig Inspecteur was er aldus geen sprake van verjaring.

Ondergeschikt wees hij erop dat, zelfs indien er sprake zou zijn van een 10-jarige verjaringstermijn, er geen sprake kan zijn van de verjaring van de dwangsomtitel, gezien de aanwezigheid van stuitingsdaden, namelijk de diverse betekeningen van bevel tot betalen.

1.5. Met betrekking tot de beweerd verbeurde dwangsommen meent dat de verjaring moet berekend worden vanaf de dag waarop de dwangsom verbeurd is, zijnde vanaf de dag waarop de hersteltermijn van 6 maanden die is ingegaan vanaf het in kracht van gewijsde treden van het arrest van 19.09.1996 een einde heeft genomen. Volgens kunnen de dwangsommen derhalve slechts verschuldigd zijn voor de periode 04.04.1997 tot 04.10.1997.

Hij stelde dat zelfs al zou men aannemen dat het kwestieuze arrest van het hof van 19.09.1996 als dwangsomtitel zou kunnen dienen, de dwangsom in ieder geval verjaard was op 10.06.1999.

Hij wees er op dat het bestuur niet gemachtigd is om telkens opnieuw dwangsommen te vorderen, nu het vonnis, dat de dwangsom oplegde, voorzag dat de dwangsom maximaal 600.000 toenmalige Belgische franken kon bedragen.

Hij hield voor dat eens het maximumbedrag, dat door de rechter beslist werd, bereikt werd, de verjaring op definitieve wijze intrad 6 maanden nadien.

Ten slotte hield voor dat krachtens artikel 1385bis Ger.W. in principe dient te worden bepaald aan wie de dwangsom betaald moet worden, hetgeen noch in het vonnis noch in het arrest bepaald werd.

1.6. De Stedenbouwkundig Inspecteur betwistte dat er sprake was van verjaring van de volgens hem beweerd verbeurde dwangsommen.

Hij hield voor dat de dwangsom pas kon verbeuren vanaf de betekening van de uitspraak, met name vanaf 10.02.1998 en dat de verjaring ook kon gestuit of geschorst worden.

Hij hield voor dat in casu de dwangsommen ten vroegste begonnen te verbeuren 6 maanden na de betekening, nu in het kwestieuze arrest d.d. 19.09.1996 aan [] voormelde termijn werd opgelegd om over te gaan tot herstel van de plaats in de vorige toestand, waardoor de dwangsom ten vroegste kon worden verbeurd 6 maanden na betekening.

Hij was eveneens de mening toegedaan dat [] nutteloos procedeerde en dat het zijn fout was dat er zoveel geprocedeerd werd.

De Stedenbouwkundig Inspecteur stelde voor de eerste rechter een tegenvordering in ten einde de veroordeling van [] te bekomen in betaling van een schadevergoeding van 2.500 euro wegens tergend en roekeloos geding.

1.7. In de bestreden beschikking van de beslagrechter in de rechtbank van eerste aanleg te Tongeren van 08.11.2012 verklaarde de eerste rechter de ingestelde hoofdeis grotendeels gegrond.

Hij zegde voor recht dat er handlichting diende te worden verleend van het uitvoerend beslag op de roerende goederen, gelegd op 21.01.2012 en beval deze handlichting binnen de 24 uur na uitspraak bij gebreke waaraan de uitspraak als handlichting zou gelden.

De hoofdeis werd voor het overige afgewezen en ook de tegeneis werd als ongegrond afgewezen.

De Stedenbouwkundig Inspecteur werd veroordeeld tot de kosten.

De eerste rechter was de mening toegedaan dat het vonnis van de correctionele rechtbank te Tongeren van 23.02.1996 te aanzien was als zijnde geveld door de dwangsomrechter, nu in het arrest van 19.09.1996 enkel de aanvangstermijn van het vervallen van de dwangsom werd gepreciseerd.

Hij oordeelde dat zowel het vonnis als het arrest betekend had dienen te worden.

Hij stelde vast dat enkel het arrest betekend was en dat aldus bij gebreke aan een geldige en volledige betekening nooit dwangsommen vervallen waren.

De vorderingen in betaling van een schadevergoeding, die beide partijen opzichtens elkaar ingesteld hadden, werden afgewezen.

2. De eisen in hoger beroep

2.1. De Stedenbouwkundig Inspecteur legde op 14.01.2013 een verzoekschrift neer tot hoger beroep.

Daarin vordert hij de hervorming van de bestreden beschikking en de afwijzing van de oorspronkelijke vordering van

Hij baseert zich hiervoor op de argumentatie, zoals die naar voor werd gebracht voor de eerste rechter.

Tevens vordert hij de toekenning van zijn oorspronkelijke tegenvordering, waarin hij de veroordeling van vordert in betaling van een schadevergoeding van 2.500 euro.

Ten slotte vordert hij dat zou worden verwezen in de gedingkosten.

2.2. vordert dat het hoger beroep van de stedenbouwkundig Inspecteur onontvankelijk, minstens ongegrond zou worden verklaard.

houdt voor dat de Stedenbouwkundig Inspecteur in hoger beroep niet uiteenzet welke grieven hij zou hebben tegen de beslissing van de eerste rechter inzake de noodzaak om zowel het vonnis als het arrest samen te betekenen.

stelt ook dat de Stedenbouwkundig Inspecteur als grief aanhaalt dat de dwangsommen beginnen te verbeuren vanaf het in kracht van gewijsde treden van de uitspraak, hetgeen geen betrekking heeft op de bestreden beschikking van de eerste rechter, zodat het hoger beroep onontvankelijk dient te worden verklaard.

Minstens vraagt hij de afwijzing van het hoger beroep als ongegrond en de veroordeling van de Stedenbouwkundig Inspecteur tot de kosten van het hoger beroep.

3. De beoordeling

3.1. Met betrekking tot de opgeworpen onontvankelijkheid van het hoger beroep van de Vlaamse Overheid Departement RWO.

Ter zitting van dit hof van 15 mei 2013 verklaarde geen middelen te ontwikkelen m.b.t. de ontoelaatbaarheid van het hoger beroep.

Het hof stelt vast dat het hoger beroep in elk geval tijdig werd aangetekend en stelt geen ambtshalve op te werpen excepties van ontoelaatbaarheid vast.

Het hoger beroep van de Vlaamse Overheid Departement RWO is toelaatbaar.

3.2. Het hof stelt vast dat _____ op 27.01.1995 gedagvaard werd om te verschijnen voor de 14de kamer van de correctionele rechtbank te Tongeren. Hij werd verdacht van een inbreuk op de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, met name als eigenaar, die de opstelling van een vaste of verplaatsbare inrichting had toegestaan of gedoogd of die tot de werken opdracht had gegeven of uitgevoerd, in casu de oprichting van een autoherstelplaats van 15m x 12m x 5m:

- A. tussen 01.04.1992 en 01.05.1992 te hebben uitgevoerd, en
- B. sinds 01.05.1992 te hebben in stand gehouden

Bij vonnis dd. 23.02.1996 werden de wanbedrijven sub A en B bewezen geacht en werd _____ veroordeeld tot een geldboete van 250 toenmalige Belgische franken, verhoogd met opdecimes, en tot herstel van de plaats in de vorige toestand door binnen de zes maanden de autostelplaats af te breken en dit onder verbeurte van een dwangsom van 5.000 toenmalige Belgische franken per dag indien niet voldaan werd aan de verplichting binnen de zes maanden, met een maximum van 600.000 toenmalige Belgische franken.

Tegen dit vonnis werd door _____ hoger beroep aangetekend.

Bij arrest van dit hof d.d. 19.09.1996 werd het bestreden vonnis bevestigd:

- onder verbetering van de datum van de geïncrimineerde periode van het feit B;
- en met dien verstande dat de hersteltermijn van zes maanden ingaat vanaf het in kracht van gewijsde treden van het arrest en dat bij de bevolen herstelmaatregel het woord vonnis vervangen wordt door arrest.

Het hof stelt vast:

- dat in het dictum van het arrest d.d. 19.09.1996 noch een expliciete noch een impliciete wijziging wordt aangebracht aan de veroordeling tot herstel, waaraan een dwangsom gekoppeld werd;
- dat het arrest d.d. 19.09.1996 geen nieuwe veroordeling uitspreekt, waaraan een dwangsom is gekoppeld;
- dat het arrest op geen enkele wijze de door de eerste rechter opgelegde dwangsom wijzigt noch zelf een dwangsom oplegt.

Het hof leidt hieruit af dat niet het arrest d.d. 19.09.1996, doch het vonnis van de correctionele rechtbank te Tongeren d.d. 23.02.1996 te aanzien is als zijnde geveld door de dwangsomrechter, zodat dit vonnis betekend had dienen te worden.

Voormeld vonnis werd evenwel nooit vóór de geviseerde periodes van verbeuring van de dwangsommen betekend, hetgeen nochtans vereist is luidens artikel 1385bis, derde lid Ger.W.

De enkele betekening van voormeld arrest van dit hof d.d. 19.09.1996 volstaat daartoe niet.

Met de eerste rechter stelt het hof vast dat het vonnis d.d. 23.02.1996 pas betekend werd op 07.02.2013, hetgeen door de Vlaamse Overheid Departement RWO niet betwist wordt, zodat bij gebreke aan een geldige, volledige en tijdige betekening geen dwangsommen vervallen zijn.

3.3. Het hof oordeelt dat als gevolg hiervan de andere middelen tegen de bestreden beschikking niet meer dienen onderzocht te worden.

3.4. Het hoger beroep wordt afgewezen en de Vlaamse Overheid Departement RWO dient als in het ongelijk gestelde partij te worden verwezen in de kosten van het hoger beroep, aan de zijde van
door het hof vereffend op een rechtsplegingsvergoeding van 1.320 euro.

Beslissing

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de Wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Verklaart het hoger beroep van de Vlaamse Overheid Departement RWO toelaatbaar doch ongegrond.

Bevestigt de bestreden beschikking.

Verwijst de Vlaamse Overheid Departement RWO in de proceskosten in hoger beroep, aan de zijde van vereffend op een rechtsplegingsvergoeding van €1.320 en aan de zijde van de Vlaamse Overheid Departement RWO niet te vereffenen gezien ze haar ten laste blijven.

Dit arrest werd uitgesproken op de openbare terechtzitting van
4 september 2013 door

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Griffier